

France Vurnik

ZELENI VRT

Tako malo nas je
in hkrati je vsakdo
vsakomur odveč,

v napoto,
konkurenca.

V moji deželi
si zvedavo gledamo
pod prste;
privoščljivo
razkrivamo

madeže, ki jih nobena vera
ne odpušča.

V moji deželi
ni več tako,
kot je bilo,
čeprav preveč pozabljamo,
kako je sploh bilo.

»Kranjc, ti le denarja išeš...«
je zapisal pesnik.
Kaj pa naj bi drugega počel,
saj to dela ves svet.

Kaj počnejo z denarjem
v moji deželi?
To je tu vprašanje.

Denar je za to,
da se zapravi.
Imeti
pomeni sicer svobodo,

(samo)zavest, moč,
pa malo bahaštva.

Sicer pa je v moji deželi
najteže
imeti samega sebe.

V moji deželi se sekajo
kolobarji časov
in nravi.

Nismo več vas za devetimi gorami,
marsikaj sicer mimo drsi,
pa nič zato,
ko bi le še vedno
rasli iz svojih korenin.

V moji deželi
nam od nekdanj segajo po morju
(Buči morje adrijansko!);
kar naprej se silijo s severa
in hočejo to deželo (spet) nemško.
Vrivajo se v naše besedišče
in misel.

To krepí duha!
V deželi, za pesem vneto,
nedoumljeno.

V naši deželi
bi bili vsi radi
na oblasti
brez obveznosti.

V naši deželi
vsi vemo,
kaj in kako,
a brez vizije in iluzije
ne bo šlo.
V naši deželi smo vsi
pomembni.

Toda naša dežela
je raj,
vrčiček poblaznelega sveta,
zeleni vrt upanja!

Resničnost spodnaša utopije,
ne ganejo nas sleparije.

Tudi spreminjevalci sveta
so ali v mavzolejih,
ali v (ne)pokoju vesti,
samo žrtvam dolgujemo
spoštljiv spomin.

Tudi v moji deželi
preveč pozabljamo
in se spozabljamo:
čas je izmerjen
in odmerjen
z vrtenjem zemlje.

V moji deželi
se premalo sprašujemo:
kdo si, če si, kar si
in če si iz zemlje,
si z nebom v duši

in si na svoji zemlji
z zelenim v duši.

Kurent ne bo več prepeval
ob kamnu,
pripada mu zeleni vrt,
ki je sicer odmerjen,
zaznamovan
in odprt,
da te zasužnjuje.

Nekaj upanja
in malo vere
pa ne škoduje

v prostranstvu
odhajanj
in vračanj.